

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. ***, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *** в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сийка Златанова

при участието на секретаря Сирма Купенова
като разглежда докладваното от Сийка Златанова Гражданско дело №
20225440101174 по описа за 2022 година

Ищецът А. Г. Г. е предявил срещу Регионална дирекция „****” - ***, обективно съединени искове, както следва: иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 и чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, с който се иска да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 1927,77 лв. /размерът изменен в съдебно заседание/, представляваща дължимо и неплатено трудово възнаграждение за положен от ищеца нощен труд в периода 17.11.2019 – 30.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.11.2022 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 219,64 лв. /размерът изменен в съдебно заседание/, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от първо число на месеца, следващ съответното отчетно тримесечие до 16.11.2022 г..

Фактическите твърдения, на които ищецът основава исковете, се свеждат до следното:

Съществуващо служебно правоотношение между страните, по което ищецът изпълнява длъжността старши полицай, водач на служебно куче в Мобилна гранична полицейска група към ГПУ – *** при РДГП – *** и работи на 12 - часови смени, като полага и нощен труд във времето от 22,00 часа до 06,00 часа. За времето от 17.11.2019 до 30.09.2022 г. е положил нощен труд, който не е преизчислен в дневен с коефициент 1.143 от работодателя и не му е заплатен. Разликата след превръщането на часовете положен нощен труд в часове дневен труд не му е заплатен, съобразно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР и чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., издадена от министъра на вътрешните работи, уреждащи реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, респ. субсидиарно приложимата разпоредба на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ от 26.01.2007 г.).

Задължението на работодателя за заплащане на възнаграждение за положения нощен труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, а за последното е установен срок. На основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД ответникът е изпаднал в забава след изтичане

на срока, в който е трябвало да се изплати съответното възнаграждение. Неизпълнението за заплащане на възнаграждение за положения от ищеца нощен труд чрез приравняването му с посочения коефициент го е поставило в състояние на забава, за което дължи съответното обезщетение под формата на лихва за забава. Лихвата е дължима върху дължимите възнаграждения по тримесечия, като началната дата за изчисляване е последния ден от месеца, следващ този за тримесечието за което се отнася, с оглед отчитането на труда, изчисляването и изплащането съобразно ЗМВР, като крайната дата за изчисляване е датата на входиране на исковата молба в съда.

Претендира присъждане на деловодните разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковите като неоснователни и моли да бъдат отхвърлени, като твърди, че всички отработени от ищеца часове нощен труд са му заплатени, тъй като в ЗМВР няма препращаща норма към разпоредбите на КТ и подзаконовите нормативни актове, каквато е НСОПЗ, наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е отменена с Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи и в тези наредби липсва основание за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1,143. Смята, че приложими са специалните правила на ЗМВР и подзаконовите му нормативни актове и че не следва да се прилага по аналогия поради празнота чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Твърди, че с изменението на ЗМВР от 07.07.2020 г., със създадената нова ал. 4 на чл. 187 ЗМВР, според която нощните часове труд се превръщат в дневни с коефициент 1, поради което и счита, че на ищеца не се дължи заплащане на приравнения в дневен труд, преизчислен с коефициент 1,143. Признава факта, че в процесния период ищецът е работил на посочената длъжност и е полагал нощен труд.

Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът не се явява, за него адв. *** поддържа предявените искове и моли да бъдат уважени по изложените в исковата молба съображения.

Ответникът се представлява от гл. юр. ***, счита исковите за неоснователни и моли да бъдат отхвърлени по изложените съображения в отговора на исковата молба и в писмените бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено от ищеца. Претендира присъждане на деловодните разноски.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба и в отговора на ответника и като обсъди събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, че ищецът работи по служебно правоотношение с ответника в процесния период и понастоящем на длъжност старши полицай, водач на служебно куче в Мобилна гранична полицейска група към ГПУ – *** при РДГП - ***.

От заключението по назначената СИЕ се установява, че като държавен служител в системата на МВР ищецът работи на смени, съгласно изготвени месечни графици при сумирано отчитане на работното време. През периода 17.11.2019 – 30.09.2022 г. е положил общо 1321 часа нощен труд в 166 нощни смени. Положените часове нощен труд е заплатен, без да е преобразуван в дневен. В приложение 1 към заключението в табличен вид по тримесечия е извършено преобразуване на положения нощен труд в 1510 часа дневен с коефициент 1,143 в съответствие с чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, в резултат на което е определен положен труд в размер на 189 часа на стойност 1 927,77 лв., които не са начислени и не са изплатени. Не е ползвана и компенсация във вид на почивка. Дължимата лихва е определена по тримесечия в размер на 219,64 лв., начислена към 16.11.2022 г..

Съдът кредитира заключението на ВЛ като обективно и компетентно изготвено, същото е съобразено с нормативната уредба и с представените по делото доказателства и не е оспорено от страните.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Относно главния иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР:

Безспорно се установи, че ищецът е работил в процесния период по служебно правоотношение с ответника. Безспорно се установи също, че в посочения период от време

същият е положил нощен труд, който след преобразуването му в дневен не е напълно заплатен. Безспорно се установи разлика от 189 часа след преобразуването на нощния труд в дневен, които не са начислени и заплатени от работодателя и са на стойност 1 927,77 лв..

Съдът приема, че КТ и подзаконовите му нормативни актове намират субсидиарно приложение по отношение на работещите по служебно правоотношение по ЗМВР.

В чл. 187, ал. 1 ЗМВР е регламентирано, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като съгл. ал. 3 работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24 - часова смяна е по изключение. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 40 от 02.06.2015 г. и отменена с Решение № 8585/11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г., обнародвано ДВ, бр. 59 и влязло в сила на 29.07.2016 г./. С § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. е отменена Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 69 от 2014 г./, която е възстановила действието си след отмяната на подзаконовия нормативен акт, с който е била отменена.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е била отменена с § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г./.

Разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се

сумира с общия брой отработени часове за отчетния период – т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. В разпоредбите на [чл. 31 от Наредба № 81213-592/25.05.2015 г.](#) и Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. е предвидено, че отработеното време между 22,00 ч. и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Съгласно [чл. 179, ал. 1, предл. 2 от ЗМВР](#), на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за полагане на труд през нощта от 22,00 ч. до 6,00 ч., а съобразно [чл. 9](#) и [чл. 12 от Раздел III на Наредба № 81213-908/02.08.2018 г.](#) за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в министерството на вътрешните работи /обн. ДВ, бр. 67/14.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г., изд. на осн. [чл. 179, ал. 2 от ЗМВР](#)/, за всеки отработен нощен час или за част от него от 22,00 ч. до 6,00 ч. на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд след предоставяне в съответните финансови звена на протокол-[приложение № 6 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № 81213-776/29.07.2016 г.](#)

В Наредба № 81213-36/07.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г., Наредба № 81213-1174/21.10.2020 г., в сила от 03.11.2020 г. и Наредба № 81213-1353/15.12.2020 г., в сила от 01.01.2021 г. липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен. В последната посочена Наредба, в сила от 01.01.2021 г. в чл. 21, ал. 3 се предвижда, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР.

Съгласно изменението на ЗМВР, обнародвано в ДВ бр.60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г., в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът от 22.00 часа до 6.00 часа. С приетата нова ал. 4 на чл. 187 е регламентирано, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работното време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал.1 или с коефициент 1.

С оглед липсата на специално правило за ставка на допълнителното възнаграждение за нощен труд или което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, съдът счита, че тази нормативна празнота следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на [чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/](#). Съгласно това общо правило, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците

и служителите, чиито правоотношения се регулират от [Кодекса на труда](#) и [Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#).

Съдът отчита и обстоятелството, че с Решение № 16766 от 10.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8601/2019 г., 5-членен с-в, докладчик съдията Росица Драганова, е отменена [Наредба № 8121 з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи](#), издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г., в частта □ относно [чл. 8, чл. 14, ал. 2 и ал. 3, чл. 16, ал. 3, чл. 18, ал. 3, чл. 20а, чл. 21, ал. 2, чл. 23, ал. 2, чл. 24, ал. 2, чл. 25, ал. 1, чл. 26, ал. 2, чл. 32, ал. 2, чл. 33, ал. 1, § 3 от заключителните разпоредби, приложение № 1 към чл. 18, ал. 3 и чл. 23, ал. 1, приложение № 3 към чл. 24, ал. 2 и чл. 26, ал. 3](#). Тази отмяна, засягаща и полагането на извънреден труд извън нормативно определените часове, е индигна, че е недопустима законова празнота при уреждане на преизчисляването на нощния в дневен труд за служителите в МВР.

Разпоредбата на [чл. 188, ал. 2 ЗМВР](#) предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по [Кодекса на труда](#).

При липсата на специално правило в закона или в подзаконов нормативен акт, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, субсидиарно приложение следва да намери НСОПЗ.

Съдът счита за неоснователно възражението на ответника, че по отношение на държавните служители в МВР е приложима само уредбата по специалния закон. Основна грижа на законодателя е да осигури равнопоставеност на работниците и служителите, полагачи труд по служебно правоотношение в системата на МВР, по трудово правоотношение в МВР или извън нея. Недопустимо е поставянето на служителите в системата на МВР, работещи в режим на сумирано изчисляване на работното време в по-неблагоприятно положение спрямо останалите работници и служители при възмездяването на нощния труд. В противен случай би се стигнало до различно третиране на нощния труд и различни критерии за неговото възмездяване, като държавните служители в системата на МВР, осъществяващи нощен труд при сумирано изчисляване на работното време биха били поставени в неравностойно положение като спрямо останалите държавни служители, така и спрямо служителите и работниците по трудово правоотношение, за които са приложими общите разпоредби на КТ и НСОПЗ. В мотивите на Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС е дадено принципно разрешение за субсидиарното прилагане на общия закон при липса на изрично уредено заплащане в специалния ЗМВР, като е посочено, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПОЧС. Полагането на нощен труд, без оглед на

вида на извършваната работа, нарушава биологичните ритми на работника/служителя и е свързано с вредни за организма последици, които се компенсират чрез допълнителното заплащане и различно отчитане на нощния труд.

Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала.

В същия смисъл е и даденият от Съда на европейския съюз отговор на поставения преюдициален въпрос от РС - Луковит по [дело C-262/2020](#) г., където е посочено че „не се налага приемане на национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на такива работници трябва да се вземат други мерки за защита, които да компенсират особената тежест на полагания от тях нощен труд - под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки.“ В решението по [посоченото дело](#) / т. 79/, СЕС е приел също, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел ([решение от 6 октомври 2021 г., Sumal, C-882/19](#), EU: C: 2021: 800, т. 71 и цитираната съдебна практика). В случая, при липса на други приложени мерки в процесния период, именно уважаването на претенцията за заплащане на положения извънреден труд през нощта дава тази компенсация за тежестта на положения от ищеца нощен труд.

В действащите за процесния период наредби липсва изрична норма, предвиждаща превръщането на часовете положен нощен труд в дневен, за разлика от чл. 31, ал. 2 от наредбата от 2014 г., регламентираща, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 и 6.00 часа за отчетния период се умножава с коефициент 1,143. Единствено е предвиден редът за отчитане на отработеното време между 22.00 и 6.00 часа с изготвянето на протокол и лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане броя на отработените часове, без да е предвиден алгоритъм за преизчисляване на нощния труд в дневен.

Предвид изложеното съдът счита, че за уреждане на нощния труд на служителите в системата на МВР, работещи при сумирано изчисляване на работното време, приложима е общата норма на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/.

Възражението на ответника, че е платил на ищеца нощния труд е неоснователно. Превръщането на нощните часове в дневни съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ се извършва при сумирано изчисляване на работното време, но това не означава, че спрямо нощните часове не се прилага чл. 8 от НСОПЗ. Съгласно чл. 8 за всеки отработен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0,25 лв. Двете разпоредби се прилагат едновременно, тъй като при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25 лв. за всеки час /ставката по чл. 8 НСОПЗ/. Аналогични мотиви са развити в решение № 14/27.03.2012 по дело № 405/2011 на ВКС, ГК, IV г.о., които съдят напълно споделя. В цитираното решение е посочено, че възнаграждението по чл. 261 КТ се дължи на друго основание. Съгласно чл. 6 от Наредбата допълнителните и други трудови възнаграждения, приета с Постановление № 133 на Министерския съвет от 1993 г, отм. ДВ бр. 9/2007, считано от 01.07.2007 и чл. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в сила от посочената дата, за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд, независимо от вида на трудовия договор (само дневни, нощни или смесена работа); начина на отчитане на работното време (подневно или сумирано); системата на заплащане на труда; вида на работните смени (смесени с дневна и нощна продължителност или само нощна). Ето защо, няма значение, че при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни. Посочената в чл. 7 от отменената наредба и съответно чл. 9 от сега действащата наредба методологията е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т. е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Трудовото законодателство дава право на работещите да получат от една страна завишено почасово заплащане за нощния си труд, а от друга задължава работодателите да преизчисляват нощните часове в дневни и така да съобра-зават продължителността на работния ден. Когато последната е надвишена пък, очевиден се касае за положен извънреден труд, който следва да бъде компенсиран. Това са две различни основания за заплащането на допълнителни възнаграждения. В случая, както е посочено по-горе, на ищеца е изплатена само добавката от 0.25 лв. за всеки отработен нощен час за исковия период, но не и разликата отработени часове, получен след преобразуването на нощните часове в дневни.

Както се посочи по-горе, положеният от ищеца нощен труд е заплатен, но не е платена разликата, получена от преобразуването на нощните часове труд в дневни.

Положеният от ищеца труд от 189 часа, е установен от експертизата при отчитане на предвидената продължителност на полагането на труд при сумирано изчисляване на работното време, след превръщане на нощните часове в дневни, като е начислен само

нощен труд, който не е бил преизчислен в дневен. Безспорно се установи от заключението по СИЕ, че положените 189 часа труд, получени след преобразуването на положения нощен труд в дневен, са положени от ищеца по утвърден график от ответника, както и че този труд не е начислен и изплатен и не е компенсиран с почивка. По делото ответникът не твърди, нито е представил доказателства за заплащане на ищеца на дължимото допълнително възнаграждение за положения през исковия период нощен труд в установения от експертизата размер.

Ето защо ответникът дължи да заплати на ищеца сумата от 1 927,77 лв., представляваща стойността на положения 189 часа труд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.11.2022 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

Искът за лихви също е основателен и следва да бъде уважен изцяло, тъй като ответникът е изпаднал в забава, като не е платил съответните часове труд в месеца следващ съответния месец, в който е положен трудът. Лихва върху дължимата помесечно сума за труда се дължи от първо число от месеца, следващ този, за който се дължи трудовото възнаграждение, като от заключението на вещото лице, кредитирано от съда и неоспорено от страните, се установява, че дължимата лихва, считано от падежа на всяка една от дължимите помесечно главници до посочената дата в исковата молба – 16.11.2022 г. възлиза в размер на 219,64 лв..

Относно разноските:

Ищецът претендира присъждане на деловодните разноски. Такива същият е платил на адв. *** в размер на 500 лв., видно от договора за правна защита и съдействие на л. 10. **Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение от ищеца. Заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. с оглед материалния интерес по делото не е прекомерен и е в минималните размери и следва да му бъде присъдено в пълен размер.**

Ще следва, с оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв..

Ще следва на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да бъде осъден ответникът да заплати по сметка на РС *** сумата от 247,11 лв., от която 127,11 лв. държавна такса и 120 лв. за възнаграждение на вещо лице.

Мотивиран от изложените съображения ***ският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Регионална дирекция „****“ - ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, бул. „България“ № 1, представлявана от комисар *** на основание 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД да заплати на А. Г. Г., ЕГН

*****, от гр. ***, ул. „****“ № 17, сумата от 1 927,77 лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положения 189 часа нощен труд в периода 17.11.2019 – 30.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.11.2022 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението, както и сумата от 219,64 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за всяко отделно месечно възнаграждение за труд, считано от първо число на тримесечието, в което е полаган извънредния труд, до 16.11.2022 г.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „****“ - ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, бул. „България“ № 1, представлявана от комисар *** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на А. Г. Г., ЕГН *****, от гр. ***, ул. „****“ № 17, сумата от 500 лева за направените деловодните разноски за платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „****“ - ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, бул. „България“ № 1, представлявана от комисар *** на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати по сметка на РС - *** сумата от 247,11 лв., от която 127,11 лв. държавна такса и 120 лв. за възнаграждение на вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред ***ски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Решението да се връчи на страните, като на ищеца чрез адв. *** на посочения в исковата молба съдебен адрес.

Съдия при Районен съд – *:** _____